

rosszabb már nem lehet. Erre a rendre ráfizet a város, mert így nem lehet nagy koncepciójú munkákat végezni. A tanácsnak és a vezetőségnek sokszor kétségbeesetten kis ügyekkel kell foglalkozni. Amennyivel jobb lesz akkor a rend, amennyivel többet lehet dolgozni, alkotni akkor, ha az új rend lép életbe, busásan megtéríti a felemelkedett kiadásokat. Főképpen szükségesnek tartja a helyettes-polgármesteri állásnak olyan irányu, azonnal való megszervezését, ahogy a főjegyző említette. Ami az *adóügyi osztály* illeti, azt el kell választani az adóhivataltól és az adóügyi tanácsosi állást át kell szervezni kereskedelmi és ipari tanácsosi állássá. Erre itt, ahol olyan kicsi és gyenge még az ipar és a kereskedelem, kétszeresen nagy szükség van. A *mérnöki hivatal* illetőleg kénytelen kimondani, hogy ott személyekre való tekintet nélkül főképpen rendet kell csinálni. A jó mérnöki hivatalra elsősorban van szükség egy fejlődni akaró városban. Kéri a főjegyzőt, csatlakozzék ahhoz, amit Wimmer már fölvetett, hogy ugyanis ezeket a munkákat el kell végezni és pedig sürgősen, már az októberi, legkésőbb novemberi közgyűlésre.

Vallóháza István teljes egészében osztja azokat, amiket Wimmer és Pásztor főszólamáikban elmondtak. Ő is kívánja a polgármesteri állás szervezését, az adóhivatalnak az adóügyi osztályból való kikapcsolását. Ha az állam már régen a pénzügyminisztériumhoz tudta kapcsolni az adóhivatalt és ott bevált ez a rend, be kell válnia Szegeden is. Tessék az elhangzottak és a közgyűlés által elfogadott indítvány szellemében elkészíteni a szervezeti szabályrendeletet és pedig sürgősen. A mérnökséget is sürgősen, nagyon sürgősen rendezni kell.

Taschler főjegyző szólott még a kérdéshez röviden, mire a bizottság elhatároz.

ta, hogy *szükségesnek tartja a szervezeti szabályrendelet sürgős módosítását*, különösen a polgármester-helyettesi állás, a tanács ügyosztályok, a mérnöki hivatal és a közügyi üzemek szervezete tekintetében.

Az új szervezettel minden valószínűség szerint a novemberi közgyűlés fog foglalkozni.

Hogy emelik a tanyai orvosok 0.80-4 koronás rendelési díját.

(Saját tudósítónktól.) Szeged szervező és pénzügyi bizottsága szombaton délután négy órakor dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnöklésével a tanyai orvosok új díjszabásának megállapítása ügyében együttes ülést tartott. Dr. Szalay József rendőrfőkapitány referált. Főolvaszt az egészségügyi bizottság ülésének jegyzőkönyvét, a mely szerint a tanyai orvosok díjszabása így alakulna:

Nappali látogatás az orvos lakásán 5 korona, éjjel 10 korona. Nappali látogatás a beteg lakásán 12 korona, éjjel 25 korona. Halottkémlés 6-12 korona aszerint, hogy az orvos lakásához viszük-e a halottat, vagy az orvos látogatja meg. A főkapitány javasolta ennek a díjszabásnak elfogadását, azaz a pótlással, amit már az egészségügyi bizottság is javasolt, hogy a látogatási átalányt 1040 koronáról 1800 koronára emeljék föl.

Weiner Miksa nagyon méltányosnak találja ezt a díjszabást. A mai díjazás mellett ugyanis nem fog orvost kapni soha a város. Olyan viszonyok vannak, hogy az emberek — különösen a tanyákon — szívesen megfizetik ezeket a díjakat. Láthatjuk a tanyaiak vásárlásából, hogy ott most a pénz nem számít.

Landesberg Mór határozottan ellenzi ennek a díjszabásnak megállapítását, nemcsak azért, mert a tanyai polgárokat nem szabad így megterhelni, de azért is, mert félni lehet tőle, hogy a városi orvosok, ha azt látják, hogy a tanyákon ennyit lehet kérni a beteglátogatásokért, mind oda igye-

keznek majd. Nem ellenzi, hogy fizetésjavítást kapjanak, de a látogatási díjakat így fölemelni nem szabad. Elmondia, hogy így is történnek visszaélések. Nem tartozik ugyan szorosán ide, de vele történt meg, hogy egy állatja megbetegedett. Miután a tanyán nincsenek állatorvosok, saját kocsi-ján a városból vitte ki az egyik városi állatorvost. Az egész vizit nyolc percre, ha tartott és ezért *ötven koronát kért az orvos*. Ha ilyen díjakat kérnek majd a nem állatorvosok is, nem lehet majd csudálkozni, ha azt halljuk, hogy inkább elpusztulnak az emberek, minthogy orvost hívassanak. Javasolja, adjon a város *megfelelő fizetést* az orvosoknak a beteglátogatási díjak ilyen emelése helyett.

Dr. Becsey Károly szintén nem tartja elfogadhatónak a közegészségügyi bizottság javaslatát. A fontos az, hogy az emberek orvoshoz jussanak, ha rászorulnak. Ha ezek a díjak lépnének életbe, alig akadna nagyon gazdag tanyai polgár is, aki igénybevenné az orvost, legkomolyabb bajában is. Igaz, hogy most nagyon drága a megélhetés, de ez csak átmeneti jellegű dolog. Az orvos kap most a tanyán lakást, 2900-3800 korona évi fizetést, két hold föld használati jogot, amely megtermi az egész évi konyhai szükségletét és a látogatási átalányt. A háború ideje alatt pedig megkapnak minden pótlékot, külön díjazást, amit a városi hivatalnokok, még a családi pótlékot is. Szerinte szükség van a látogatási átalány fölemelésére és a látogatási díjak ötven százalékos emelésére. Javasolja a bizottságnak, ezt az előterjesztést fogadja el.

Dr. Somogyi Szilveszter megállapítja, hogy jelenleg némely viszonylatban még azokat a díjakat sem kapják meg az orvosok a látogatásoknál, amit egy 1912 évi miniszteri rendelet megállapít.

Taschler Endre főjegyző arra figyelmezteti a bizottságot, hogy a látogatási átalányt ne emeljék föl, mert itt aztán megállani nem lehet. Rögtön fognak jönni a rendőrök, végrehajtók stb.

Wimmer Pálóp Landesberg javaslatát támogatja azzal a pótlással, amit Becsey javasolt, tudniillik a látogatási díjak ötven százalékos fölemelésével kibővítve.

Glücksthal Lajos: Ne vegyük le a ta-

vevénynek... Az ám! Erről a tányéralaku sapkáról lehet most már leginkább megismerni az orosz foglyokat. A többi ruhájuk leszakadozott róluk, csizmájuk, köpönyegjük elnyűtt a magyar gazda azonban másikat vett, magyarosat, jót, erőset, legtöbbje olyan, mintha itt született volna a szép, alföldi rónaságon...

És ahogy tanakodtak a zöldposztos asztalnál a tanácsbeli urak, arra az eredményre jutottak, hogy a főkapitányt el kell küldeni valamelyik foglyotáborba. Mondjuk a „Boldogasszony” foglyotáborba, vagy a másikba, a harmadikba, van sok, nagyon sok és hozni kell onnan néhány százat, talán ezret, ha jut. A főkapitány ért az ilyen fogoly-ügyekhez iszen innen-onnan huszonöt esztendeje bajlódik foglyokkal, fogolyjelöltekkel, meg efélékkel. A főkapitány el is ment annak rendje-módja szerint és be is „vásárolt”. Hozta a foglyokat. Persze ő hamarabb hazaért, mert az ő vasutja gyorsabban jár, mint a foglyotáborokból induló vonatok és jthón, mire azok elkövetkeztek, meg is tette a szükséges intézkedést, hogy ennyi száz megy a felső-tanyára, ennyi marad a városban, ennyi megy Szatymazra, ide-oda, jó helyre, szép helyre valamennyi... A városháza udvarán látták el meleg reggelivel őket, azután ott indították szép lassan a napsütéses országúton, virágos gyümölcsfák között. Olyan tizenöt kilométernyire van ide az alsótanyai „központ”, ahol a hivatalok, üzletek, műhelyek vannak egyaránt, a kultura szolgálá-

tában. Ide gyalogoltatták őket a rendőrlaktanya udvarára. Déli harangszóra ért ki a vidám menet, valamennyi jókedvvel, egészséggel. Az udvaron már javában főtt a búrgepaprikás. Messziről érzett az illata. Három-négy nagy bográcsban főtt a fák alatt a friss hús, rendőrlégények riszalgatták a gondjuk volt rá, hogy jó legyen az ebéd.

— Jön a vendég — mondták — vigyázni kell, hogy ne legyen panaszkodás.

A tanya népe szeliden mosolygott a beszédhez, rábólintotta egyik-másik a fejét, mintha meg akarta volna toldani a beszédet.

— Ugyis köll, messziről jönnek.

Hát ha a mi fiainkkal is így bánnak amazok.

Hát ha... hát ha...

Jó is volt az ebéd, szinte megkivánták az emberek, asszonyok, akik már jókor reggel idesereglettek arra a hírre, hogy jönnek az orosz foglyok. Jön a munkaerő!... Egészen közel mentek az oroszokhoz, a szemük itt-ott jóformán egymás tüzeiben égett. Már integettek is egymásnak. Most közibük esördített a rendőrkapitány:

— Mi lesz itt, hé!... Takarodjatok ki az udvarból.

A rendőrök is szót emeltek:

— Nem hallják asszonyok, húzódjanak ki. Majd később elosztja a kapitány ur. Van elég, mindenki kap.

Az emberek, gyerekek vissza is húzó-

tak, bár nem szívesen, mert dünyögve lépkedtek a kerítés felé, a menyecskék azonban nem tágitottak. Belekapaszkodtak a foglyokba és húzták a ruhájukat.

— Mit akar vele? — kiáltott a kapitány.

— Vinni akarom.

— Vinni?!

— Ezt választottam.

— Majd amelyiket én adom, azt viszi.

— Nem én... Ez jó munkásnak látszik, ezt viszem.

És az orosz fogoly is kész az indulásra. Szedelődzkölik, indulni akar, de még egy tekintetet váltania kell a kapitány urral, úgy gondolja. A kapitány ránéz az oroszra, az most az asszony felé mutat. Ki is mondja, amit érez:

— Aj, aj, dobre baba, dobre, — mosolyog.

— Hát vidd, ördög, ha a tied — hagyja rá a kapitány és int, hogy mehetnek.

Igy lassanként elosztódnak a foglyok, a többi pedig megy sorba, ahogy jön. Csak a csinosabbjainál van válogatás.

A gyönyörű alföldi tájon a tavasz szelöje fujdogál, a gyümölcsfák fehér virágai összesimulnak és csókolgatják egymást, fönn, a napsugaras levegőben fényestollu galambok szálldosnak egy csomóban... Mindenfelé a fakadó élet, a duzzadó, termékenyítő erő mosolyog.